

Автор Яременко Дарина, 15 років, Летичівський Центр творчості дітей та юнацтва, гурток "Юнкор", керівник Ількова Марина Сергіївна, Хмельницька обл.

Короткий опис роботи: 2023 рік. Україна. Війна. На плечі юної дівчини лягає тяжке випробування. Їй доведеться зіткнутися сам на сам зі злом набагато більшим за неї. Як вона вчинить? Хто їй допоможе? Історія про нескорених...

Приємного читання!

Нескорена (казка)

Суботній ранок осені розбудив Емілію, студентку першого курсу медичного університету, сонячними променями, які наповнили її невеличку квартиру. Вона завжди любила Київ, він здавався їй величним та живим, бунтарським та нескореним. «Місто, яке ніколи не спить» - завжди говорила вона.

Емілія привела себе в порядок, поснідала, вплела у своє темне волосся дві стрічки: блакитну та жовту, та вийшла на пробіжку у парк, який навпроти її будинку. Пробіжка із музикою у навушниках рано-вранці - це щоденний ритуал уже як два роки поспіль.

Раніше Київ був гамірний та веселий, навіть уранці, але початок повномасштабного вторгнення змінив усе. Вона проходила повз будинок, що постраждав ще того самого 24 лютого, її тіло вкрилося «сиротами». «Київ уже не той» - подумала вона.

Було трохи вітряно, але це не стало на заваді людям, які із сірими обличчями, не зважаючи на суботу, добиралися до робіт. Емілія бігала уже пів години. Пробігаючи повз одну і ту ж лавку її зацікавив молодий та красивий юнак. Він був високого росту із чорним волоссям, що було досить гарно укладене. Його нетиповий одяг, навіть по Київським міркам, виразно кидався у очі. Хлопець був спантеличеним та розгубленим.

Дівчина опустила навушники на шию та повільно підійшла:

- Пробачте, у вас усе гаразд? - Хлопець підняв очі на дівчину і його зіниці розширилися від здивування.

- Нарешті я тебе знайшов. - Юнак скочив на ноги. - Ти Емілія Форест.

- Ми знайомі? - Емілія зробила декілька кроків назад.

- Не бійся. Я зараз усе поясню. - Хлопець викликав довіру, але дівчина все ж дивилася із підозрою. - Ти навіть не можеш собі уявити, як я довго тебе шукав - посміхнувся юнак.

Тільки-но Емілія спробувала щось сказати, залунав сигнал повітряної тривоги, так гучно, що довелося закривати долонями вуха.

- Це що? - здивовано запитав юнак. Емілія подивилася у телефон.

- Летять на Київ. Гайда в сховище.

- Куди? - якимось злякано перепитав.

- Чувак, ти що з космосу? Чи хворий? Кажу ж, на Київ летять. Пішли в укриття - дівчина показала напрям рукою. Юнак покійрно підвівся і рушив за нею.

Емілія знала кожний куточок сховища, як своїх п'ять пальців, адже не одну годину, і вдень, і вночі вона тут просиділа.

- Чому ми тут? - тихо прошепотів юнак. Емілія ще раз просканувала поглядом хлопця: мантія аж до землі, очі як дві вуглинки: чорні та неприродно великі.

- Ти не місцевий?

- Я навіть не із вашої планети - посміхнувся юнак

- Ага, з цирку чи що?

- Та серйозно тобі кажу. Поясни чому ми тут. Чесно кажучи, у нас дуже мало часу.

- У нас в країні війна, сусідня держава напала на нас і хоче підкорити та зробити своїми прихвоснями. Коли лунає сигнал, той що ти чув, це є свідченням того, що на нас летять ракети - зброя великого радіусу ураження. Якщо не сховатися під землю - кришка. Це якщо коротко.

- Довго сидіти?

- До «відбою». А якщо ти мене лякатимеш, то я втечу раніше - дивний ти.

- І ви так ховаєтеся кожного разу? - Емілія кивнула. - Ой, прошу вибачення, я ще не представився. Мене звать Ден. Я із сьомої Сонячної Галактики із планети Алленіум. Я нащадок древнього клану.

- З психушки ти, а не з планети - засміялася Емілія.

- Поглянь сюди. - Хлопець скинув мантию. Емілія побачила, що шкіра хлопця уся вкрита ієрогліфами та малюнками. Але це були не звичайні тату, а трішки об'ємні, як барельєф.

- Чому ти тут?

- Ти допоможеш мені, я в свою чергу допоможу тобі. Мого батька будуть коронувати. Цей обряд можна провести раз у 100 000 світлових років. Для цього потрібна твоя згода, як представниці планети Земля. Після того як батько стане Правителем, він матиме значні можливості. Я впевнений, що припинити війну, для нього не проблема. Тобі нічого втрачати - констатував Ден, помічаючи сумніви дівчини.

- Я, мабуть, теж збожеволіла. - Емілія закрила долонями обличчя.

- Потрібна лише моя згода?

- Ні. Усіх чотирьох представників: земля, вода, воготь та повітря. Колись існувала лише одна планета, але через потужний вибух на Сонці, пішла сильна руйнівна хвиля. Планета була розділена на безліч менших. Лише на деяких з них знову зародилося життя. Твоя планета Земля. І скажу тобі відверто, ти найсимпатичніший представник з усіх чотирьох. - Він підморгнув Емілії. - Планету Диких Степів представляє малий хлопчик, такий непослух. Він вічно, зі швидкістю вітру, ганяє по замку. Усе змітає навколо. І нікого не слухає. Планету Вогняної Пащі - представляє рудоволоса жінка. Вона чомусь така налякана, що досі й слова не мовила. Я не знаю як вона має дати згоду? А найсмішніша це представниця із планети Синя Мушля. Взагалі-то вода має пам'ять, але не ця бабця, яка забуває, що із нею було декілька хвилин назад. Вона постійно кошмарить усіх запитаннями хто вона і що тут робить.

- Я залишилася остання?

- Так. Я дуже довго шукав твої координати. Почав досить відчутно хвилюватися, адже коронація уже завтра вранці. Твій сигнал постійно губився: то з'являвся, то зникав.

- Це через РЕЗ. Радіоелектронні засоби, якими оснащені наші військові. Вони приглушують сигнали. У мене в країні війна, забув? - сумно прошепотіла Емілія.

- Дай згоду на батькову коронацію і я тобі обіцяю, що ми припинено війну.

- Як ти казав: мені нічого втрачати. «Увага! Відбій повітряної тривоги! Відбій повітряної тривоги!» - залунало із мобільного дівчини. - От і все. Можна виходити. - Вони вийшли зі сховища. - Що далі?

- А тепер пішли за мною. Полетимо на мою планету. Я покажу тобі замок.

- Але мені треба попередити маму.

- Час на наших двох планетах іде по-різному. На твоїй землі тебе не буде максимум хвилин 20.

Вони знову повернулися у парк до тієї лавки. Ден нажав на кнопку на своєму персні і Емілія побачила обриси капсули.

- Сідай. Візьми мене за руку і не смій відпускати. Ми приземлимося у моїй кімнаті. - Емілія кивнула на знак згоди.

Ден швидко обійняв її за талію та прижав до себе. Яскраве сяйво. Дівчині здалося, що її тіло розпалася на мільйони дрібних частинок. Пронизливий біль просік із голови до п'ят.

- Ти мені теж подобаєшся, але не обіймай так міцно - жартуючи розпочав Ден. Емілія розплющила очі та побачила, що вони стоять посеред кімнати.

- Вибач. Не щодня подорожую в космос - зніяковіло намагалася виправдатися.

- Ну от ми і на місці. - констатував Ден. Ти поки тут усе роздивляйся, будь як вдома, не соромся, а я піду до тата і скажу, що усі представники уже на місці і можна розпочинати підготовку до коронації.

Юнак швидко вибіг. Емілія з цікавістю розглядала Денову кімнату. Все було досить простеньким, як на королівського сина. Нарешті дівчина наважилася підійти до вікна. Поглянувши вона затамувала подих. Із висоти замку, природа була просто неймовірною. Деревя були крислатими, а замість листя були невеличкого розміру квіти, схожі на наші піони, але з міцнішими пелюстками. Гігантські птахи, що літали якраз на рівні Еміліних очей, видавали дуже ніжні та чуттєві звуки, схожі на наші мелодії. У дівчини навіть з'явилася сльоза.

У двері повільно увійшов Ден. Він був понурий та спантеличений.

- О Ден. Як тут чудово. Твоя планета просто неймовірна. Я хочу усе побачити, прогулятися поміж тих чарівних дерева, хочу дізнатися що це за диво-птахи, що так виспівують.

- Іншим разом, Еміліє. Готуйся. Я відвезу тебе додому.

- Але чому? А коронація? Щось пішло не так? - Ден лише сумно кивнув.

- Я поверну тебе на твою планету. Батько не знайде тебе. Я довго шукав, а часу обмаль. До того ж ти казала про якісь засоби.

- Але чому? Я ще не дала своєї згоди.

- Батько не просто хоче об'єднати народи та планети, що були розділені вибухом. Він хоче підкорити їх - піти війною та зробити своїми колоніями, а жителів - рабами. Для цього йому потрібна влада. Якщо усі дадуть згоду він її матиме. Еміліє я не знав цього, клянусь. Я щойно підслухав.

- Для моєї країни однієї війни бракувало. Давай ще одну. Це вже занадто.

- Я справді хотів тобі допомогти. Я відправлю тебе назад.

- І що далі? Ти певен, що твій батько мене не знайде?

- Це єдиний вихід.

- Ні! Не єдиний. Завтра я скажу «ні» і все.

- Він змусить. Ти віриш у те, що твоє «ні» щось змінить. Він знайде спосіб як тебе переконати, і тобі цей спосіб геть буде не до душі.

- Я не тікатиму. Я нащадок славетного роду, який ніколи не тікав із своєї землі. Ніколи не давав ворогу осквернити її. Ми завжди оберігали та захищали своє. Цінували кожен її клаптик, кожен камінчик. Зараз люди, що у моїй країні стали єдиним фронтом, щоб захистити нашу державу, наші будинки, нашу совість та зберегти нашу волю. Саме ця хоробрість робить їх нескореними. Я одна із них. Я не тікатиму. Навіть ціною свого життя, я залишуся і не дам ще одному психопату із манією величі, ступити на мій поріг. Така моя планета. Така моя країна. Така я. Я нескорена! А зараз дай мені спокій. Я хочу відпочити. - Ден опустил очі та залишив дівчину на самоті. Емілія підійшла до вікна, сльози горохом покотилися із її повік.

Вранці Ден постукав у двері та тихо увійшов.

- Я ще встигну тебе доправити додому.

- Ні! Я все сказала вчора.

- Тоді нам час іти. Усе готово.

Коли Емілія увійшла у простору широку залу на неї подивилися тисячі пар очей. Усі гості, що зібралися на коронацію жваво почали обговорювати подію та усіх присутніх. Малий розбишака цупив солодощі та звівав із гостей головні убори, а тоді голосно та по-дитячому сміявся. Рудоволоса жінка стояла та не подавала ознак життя. Зато бабця, представниця планети Синя Мушля, ніяк не могла допитатися, що тут відбувається, і як їй звідси вийти. Емілія пройшла довгою залою та стала поряд із іншими представниками.

Дорослий чоловік, що був убраний у вишукану мантию із довгим подолом провів її зацікавленим поглядом. На його голові був великий головний убір, схожий на корону, а у руках був кришталевий келих наповнений якоюсь рідиною.

Розпочалася процедура коронування. Говорили багато. Нарешті дійшли до основного:

- Шановний Легіт, представник планети Диких Степів, чи даєте ви свою згоду на коронацію Абраказима, та довіряєте йому свою владу та міць?

- Даю згоду - із награною серйозністю відповів малий.

- Шановна Фреїна, представниця планети Вогняної Пащі, чи даєте ви свою згоду на коронацію Абраказима, та довіряєте йому свою владу та міць? - жінка злякано кивнула.

- Дайте відповідь. Чи даєте ви свою згоду на коронацію Абраказима, та довіряєте йому свою владу та міць?

- Даю згоду.

Бабця теж дала згоду.

- Шановна Еміліє Форест, представниця планети Земля, чи даєте ви свою згоду на коронацію Абраказима, та довіряєте йому свою владу та міць?

- Ні, не даю. Я не даю згоду на коронацію - шум піднявся у залі. Усі сполохано дивилися одне на одного.

Ще не коронований король спокійно покинув своє місце та повільно рушив у сторону Емілії. Дівчина стояла незворушно, мов скеля. На її обличчі не було ні тіні страху чи занепокоєння. Ден поглянув на Емілію, потім на батька.

- Дивись, нескорена. - Хлопець підбіг до батька та вибив чашу із рук. Вона упала на підлогу та уся рідина витекла і просочилася у тріщини підлоги.

- Що ти накоїв? - батько із люттю глянув на сина.

Ден схопив Емілію за руку. Міцно обійняв за талію, нажав на перстень і вони розчинилися у повітрі, залишивши некоронованого короля посеред урочистої зали у несамопитій люті.

Коли Емілія наважилася і розплющила очі, вони сиділи на лавці у тому ж парку, що і зустрілися вперше.

- Що це було щойно? - тихо запитала Емілія.

- Я вибив із батькових рук келих із спеціальною речовиною. Вона набирається раз на сто тисяч світлових років і лише за певних обставин. Одним словом, батька уже не зможуть коронувати. Утрачений єдиний шанс. Я позбавив його права на трон.

- Але чому?

- Ніхто не має права, особливо, із манією величі, захоплювати та поневолювати інший народ. Війна страшна річ. Пробач, що я не зміг виконати своєї обіцянки і не припинив її у твоїй країні.

- Що буде з тобою? Як ти повернешся? Батько тебе не пробачить. Залишайся тут, на планеті Земля. Я допоможу тобі освоїтися, зі мною не пропадеш.

- Та ні, нескорена. Дякую. Ти глибоко припала мені до серця, але я не стану тікати. Я прийму усі наслідки свого вчинку. Хоча б задля того, щоб заслужити твою повагу, а не залишитися блазнем у твоїх очах.

- Але я зовсім не хочу, щоб ти постраждав. Я не вважаю тебе блазнем, аж ніяк.

- Все буде добре, нескорена. - Ден підморгнув. Я щиро бажаю, щоб у твоїй країні закінчилася війна, та усі нещастя, що із нею пов'язані. Ви на це заслуговуєте. Космос безмежний - ми ще зустрінемося. - Ден був досить

загадковим та зовсім не засмученим, навіть навпаки, досить веселим та піднесеним.

- Тобто? - Емілія не розуміла настрою хлопця.

- Ти пройшла випробовування. А тепер відпочивай. До зустрічі, нескорена. - Ден нажав на перстень та зник, наче його і не було.

Емілія підвелася із лавки, одягла навушники на вуха та продовжила ранкову пробіжку. Картинки, що крутилися у її голові ніяк не могли скластися у єдине ціле. Вона не зовсім розуміла, що відбулося, але відчувала, що це лише початок.